

Sygn. akt III Ca 610/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący:	SSO Jacek Małodobry SSO Zofia Klisiewicz SSO Mieczysław H. Kamiński (sprawozdawca)
Protokolant:	staż. Kinga Burny

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2016 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko małoletnim A. C. i Z. C. reprezentowanym przez matkę K. C.

o obniżenie alimentów

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu IX Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w Muszynie

z dnia 20 czerwca 2016 r., sygn. akt IX RC 48/15

1. **oddala apelację,**
2. **zasądza od powoda na rzecz małoletnich pozwanych solidarnie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

(...)

Sygn. akt III Ca 610/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20.06.2016 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu IX Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w Muszynie oddalił powództwo M. C. o obniżenie alimentów na córki A. i Z. zasądzonych od niego w kwotach po 650 zł wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 22.12.2014 r. w sprawie I C 1385/14 do kwot po 450 zł, a więc łącznie do 900 zł miesięcznie.

W ocenie Sądu Rejonowego powód nie wykazał takiej zmiany w zakresie możliwości zarobkowych po swojej stronie, która uzasadniałaby obniżenie zasądzonych od niego w wyroku rozwodowym alimentów. Sąd I instancji wskazał, że powód oprócz córek nie ma nikogo na utrzymaniu. Koszty jego utrzymania zmniejsza możliwość zamieszkiwania w mieszkaniu należącym do jego rodziców bez ponoszenia jakichkolwiek opłat z tym związanych. Ponadto Sąd ustalił, że dochody i majątek stron nie uległy większym zmianom. Również częstotliwość kontaktów powoda z córkami została uregulowana w wyroku rozwodowym, zgodnie z jego wnioskiem, a zatem powód nie może się powoływać na to, iż częstotliwość tych kontaktów powinna wpłynąć na zmniejszenie jego obciążenia alimentacyjnego.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł powód. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych co do możliwości majątkowych obojga rodziców, jak również co do braku zmiany w jego sytuacji majątkowej, a także przyjęcia w sposób dowolny kosztów utrzymania każdej z córek na kwotę po 1200 zł.

Ponadto, zarzucił naruszenie przepisów art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenia dowodów wskazywanych przez niego co do materiałów zebranych przez wynajęte przez niego biuro detektywistyczne, jak również przesłuchania pracownika w/w biura, a także uzyskania informacji z Komendy Policji w K., zaświadczeń odnośnie uzyskiwania przez matkę pozwanych pomocy z programu 500 plus oraz symulacji dochodów uzyskiwanych przez jego byłą żonę.

Na koniec podniesiony został zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń niezgodnych z zebranych w sprawie materiałem dowodowym.

W wyniku apelacji, powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych lub ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest uzasadniona.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zachodzą podniesione w apelacji uchybienia, w szczególności odnoszące się do naruszenia przepisów prawa procesowego oraz wadliwych ustaleń i przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów. Sąd Okręgowy nie stwierdza również uchybień branych pod uwagę z urzędu przy rozpoznaniu apelacji.

Brak jest podstaw do uznania trafności zarzutów co do błędnych ustaleń w kierunku w jakim zmierza apelacja. Nie nastąpiło również naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów. Skuteczne postawienie zarzutu wadliwej i nieprawidłowej, a w konsekwencji dowolnej oceny dowodów wymagałoby wykazania, że Sąd Rejonowy uchybił zasadom logiki i spójności rozumowania, co ma znaczenie dla naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ponadto, wymagało to wskazania realnych przyczyn, dla których ocena Sądu nie spełnia wymogów tego przepisu. Dla skuteczności tego zarzutu nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe w stosunku do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest zaś wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Apelacja powinna więc wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie przeprowadzonych dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do stwierdzenia braku ich wiarygodności i mocy dowodowej. Niczego takiego ona jednak nie zawiera.

Sąd I instancji nie naruszył również przepisu art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. Środki dowodowe przedstawione przez powoda, co do zakresu pracy wykonywanej przez jego byłą żonę, nie mogły bowiem stanowić o zasadności żądania pozwu, skoro powód nie wykazał w sposób wiarygodny, takiej zmiany swojej sytuacji, która uzasadniałaby obniżenie zasądzonych od niego alimentów.

Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.i.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dzieci, które nie są jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie chyba, że dochody z ich majątku wystarczają na pokrycie kosztów utrzymania i

wychowania. W niniejszej sprawie małoletnie bezsprzecznie ani nie są w stanie utrzymywać się samodzielnie, ani też powód nie wskazał na posiadanie przez nie majątku pozwalającego na utrzymanie.

Zakres świadczeń alimentacyjnych natomiast w myśl art. 135 § 1 i § 2 k.r.i.o. zależy w pierwszej kolejności od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego i jest to niewątpliwie najważniejszy warunek w zakresie ustalania wysokości zasądzanych alimentów, a dopiero po tym od zarobkowych i majątkowych możliwości osoby zobowiązanej do dostarczenia świadczeń alimentacyjnych.

Odnosząc się do zarzutu podniesionego w apelacji, a ograniczającego się do braku możliwości przyczyniania się przez powoda do dostarczania środków utrzymania i wychowania swych małoletnich dzieci w dotychczasowej wysokości wskazać należy, iż nie jest on uzasadniony.

Ocena potrzeb małoletnich osadzona w realiach wynikających z faktu w jakim dzieci są wieku, na jakim etapie rozwoju i kształcenia, gdzie zamieszkują, została w niniejszej sprawie w dużej mierze zdeterminowana tym, jak kształtują się możliwości zarobkowe i majątkowe ich rodziców alimentacji. Wynikało to z orzeczenia Sądu w sprawie rozwodowej wydanego na podstawie zgodnych ustaleń pomiędzy stronami tamtej sprawy.

Przy uwzględnieniu takiej perspektywy podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że nawet w wypadku zaistnienia okresowego ograniczenia dochodów powoda (co przecież wynika wyłącznie z jego ustaleń ze swoim bratem), jest on w stanie do świadczenia alimentów na rzecz swoich dzieci w dotychczasowej wysokości. Tym bardziej, iż powód deklaruje w pismach kierowanych do sądu swoją gotowość na zwiększenie swego udziału w życiu córek. Zważyć trzeba przy tym również i na tę okoliczność, iż do stanu skutkującego istotnym ograniczeniem dochodów, doprowadził swoim własnym postępowaniem.

Przywołany wyżej przepis art. 135 k.r.i.o. przy ocenie wielkości obciążenia każdego z rodziców alimentami na rzecz dzieci nakazuje oceniać możliwości zarobkowe, a nie osiągane aktualnie dochody. Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, powód pracuje przez cztery dni w tygodniu po pięć godzin. Nie wynika również, aby ten stan zmienił się od czasu poprzedniego ustalenia alimentów. Za tę samą pracę uzyskuje on obecnie jak twierdzi dość zmniejszone dochody, co wynika z innego podziału zysków pomiędzy współnikami. Już te ustalenia wskazują na istniejące po stronie powoda możliwości dodatkowego zatrudnienia zwłaszcza, iż jest on osobą młodą, zdrową i wykształconą. Z zeznań jego brata wynika, że wcześniej pracował w sklepie swoich rodziców, którzy prowadzą rozbudowaną działalność handlową. W ocenie powoda, sam fakt wykonywania pracy w większym zakresie wskazuje na uzyskiwanie większych zarobków, co zamierzał wykazywać w stosunku do swojej byłej żony. Takie rozumowanie można również odnieść do samego powoda. Jeśli będzie pracował więcej niż czas jaki wykazał będzie mógł uzyskiwać większe dochody.

Wiarygodność twierdzeń powoda, co do jego aktualnej sytuacji materialnej budzi jednak istotne wątpliwości Sądu Okręgowego, albowiem powód najpierw tłumaczy swoją zgodę na ustalenie alimentów w dotychczasowej wysokości z uwagi na to, że spodziewał się, iż po rozwodzie jego była żona wraz z córkami nadal będzie mieszkać razem z nim w dotychczas zajmowanym lokalu i część tych świadczeń będzie przeznaczana na koszty związane z jego utrzymaniem. Tymczasem następnie powód sam zeznał, że koszt zajmowanego przez niego mieszkania ponoszą wyłącznie jego rodzice, zaś on nie ma żadnych obciążeń z tego tytułu. Dalej zauważenia wymaga, iż powód pomimo twierdzeń, co do niskich zarobków wynajmuje firmę detektywistyczną w celu ustalenia zakresu pracy świadczonej przez jego byłą żonę.

Ponadto, powód według swych twierdzeń pomimo takiego obniżenia swoich dochodów wydaje miesięcznie na dzieci razem z alimentami faktycznie około 2000 zł. Dysponuje więc funduszami umożliwiającymi takie wydatki. Ponadto, nadal utrzymuje również samochód.

Wszystkie powyższe ustalenia sprawiają, że brak uzasadnienia dla uwzględnienia apelacji nawet bez odniesienia się do nowych okoliczności wskazywanych na rozprawie apelacyjnej przez pełnomocnika pozwanych odnośnie ciężkiej

choroby jednej z córek, która powodować będzie również ograniczenia w możliwościach zarobkowych matki z uwagi na konieczność sprawowania opieki.

Skoro nie zachodzą żadne przyczyny do zmiany stanowiska, co do możliwości majątkowych apelującego, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. Orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanych. Ustalenie kosztów zastępstwa nastąpiło według przepisów obowiązujących w dacie wniesienia apelacji wynikających z rozporządzenia z dnia 22.10.2015 r. § 2 w związku z § 4 ust. 4 w/w rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(...)